

„Glejte jo, ki jo iščem!“ zakliče princ; „Izgubila je zlat čreveljček; pogledjmo, če se prilega nogi ta, ki smo ga našli.“

Tu potegne iz žepa čreveljček, ki ga je pobral služabnik. Da ga Pepelčici, ki ga obuje, in on spozna, da je njen.

Sedaj prosi princ za njeno roko, in oče in mati ne moreta odreči. Pepelčica prinese svojega ptička, istotako vse bogastvo, ki ga je dobila od stare žene in gre za princem.

Imeli so sijajno svatbo in so tudi z očetom, materjo in starejšo sestro Pepelčice dobro ravnali, prav kakor bi ji bili ti vedno dobri.

Domotožje.

*Tamkaj sredi polja
drobna vas leži,
tam pri beli cerkvi
„ave“ že zvoni.*

*Prav vasica taka
vas je rojstvena,
a do te vasice
je devet gorá!*

*Da sem lahka ptica,
bi poletel tja —
to bi gledal očka,
očka, mamica!*

Bogumil Gorenjko.

I. P. CVETAN:

Važnost železnic za promet in kulturo.

ažna iznajdba devetnajstega stoletja so železnice.

Dokler ni bilo železnic, so ljudje težko občevali med seboj. Ako so hoteli priti iz enega kraja v drugi kraj, so potrebovali več ali manj mesecev, kakor je bila oddaljenost krajev; ni bilo pač železnic, če so pa bile ceste, so bile slabe, da se je težko po njih vozilo, ako pa sploh cestni bilo, tedaj se je moralo iti čez travnike in gozdove, kar pa je bilo jako težavno in nevarno zaradi razbojnikov, ki jih je v tistih časih kar mrgolelo. Če je pa zašel človek na travniku do kakega močvirnatega kraja in ni mogel dobiti izhoda naprej, se je moral obrniti nazaj in izbrati drugo daljšo smer.

Vse blago so morali prepeljavati v tistih časih, ko še ni bilo železnic, na vozovih; obložiti so morali več vozov, da so prepeljali toliko blaga, kakor ga sedaj prepelje en sam železniški voz. Ker so bile ceste napravljene po takih krajih, kjer ni svet preveč hribovit, so bili skoraj najlepši kraji ljudem neznan. Sedaj pa, ko drži do vsakega večjega in važnejšega kraja železnica, je vse drugače.